

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTE ODDELEK

ZADEVA KOLAR proti SLOVENIJI

(pritožba št. 33868/08)

SODBA

STRASBOURG

26. september 2017

Ta sodba je dokončna, vendar so mogoči uredniški popravki.

V zadevi Kolar proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrti oddelek) kot senat treh sodnikov v sestavi:

Paulo Pinto de Albuquerque, *predsednik*,

Egidijus Kūris,

Iulia Motoc, *sodnika*,

in Andrea Tamietti, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 5. septembra 2017,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 33868/08) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 8. julija 2008 vložil slovenski državljani Janko Kolar (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopal L. Bembič, državni pravobranilec.

3. Vlada je bila o pritožbi glede dolžine postopka in odsotnosti učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s tem obveščena 13. maja 2015, preostanek pritožbe pa je bil v skladu s tretjim odstavkom 54. člena Poslovnika Sodišča razglašen za nesprejemljivega.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

4. Pritožnik je bil rojen leta 1949 in živi v Beloljenu v Republiki Srbiji.

A. Glavni postopek

5. Leta 1997 je Območna geodetska uprava Maribor (v nadaljnjem besedilu: geodetska uprava Maribor) izdala več odločb o razmejitvi nepremičnin v lasti pritožnika in gospodarske družbe D. ter odredila spremembe glede uporabe zemljišč. Pritožnik se je na nekatere od teh odločb pritožil.

6. 28. septembra 2000 je Ministrstvo za okolje in prostor (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo) deloma ugodilo pritožnikovi pritožbi in odpravilo

odločbo, izdano 12. februarja 1997, ter zavrnilo pritožbi v zvezi z odločbama, izdanima 31. januarja 1997.

7. 23. novembra 2000 je pritožnik izpodbijal navedeni sklep ministrstva v delu, ki se nanaša na zavrnitev njegove pritožbe, tako da je sprožil postopek pred upravnim sodiščem.

8. 6. novembra 2003 je upravno sodišče ugodilo pritožnikovi tožbi, odpravilo izpodbijani del odločbe z dne 28. septembra 2000 (glej 6. odstavek) in zadevo vrnilo ministrstvu, ki jo je vrnilo geodetski upravi Maribor. Pritožnik se je pritožil.

9. 24. maja 2006 je vrhovno sodišče zavrnilo pritožbo in potrdilo sodbo upravnega sodišča. Sklep je bil pritožniku vročen 4. julija 2006. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo.

10. 19. decembra 2007 je ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrglo. Sklep je bil pritožniku vročen 10. januarja 2008.

B. Postopek po Zakonu o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja (v nadaljevanju: ZVPSBNO)

11. Državno pravobranilstvo je 10. julija 2015 pritožniku poslalo poravnalno ponudbo ob sklicevanju na 25. člen ZVPSBNO, ki ureja domači postopek poravnave v zadevah, pri katerih je bila pritožba vložena pri mednarodnem sodišču pred začetkom veljavnosti ZVPSBNO (glej 14. odstavek). V ponudbi je poudarilo, da postopek pred ustavnim sodiščem ni mogel povzročiti kršitve zahteve po "razumnem roku". Glede zadoščenja je pritožniku ponudilo zagotovitev pisne izjave o priznanju, da je bila kršena njegova pravica do sojenja v razumnem roku v postopkih pred upravnim in vrhovnim sodiščem. Ponudba je bila pritožniku vročena 24. julija 2015.

12. Pritožnik ponudbe ni sprejel.

II. UPOŠTEVNA DOMAČA ZAKONODAJA

13. Upoštevna domača zakonodaja je povzeta v *Robert Lesjak proti Sloveniji* (št. 33946/03, 18.–25. odstavek, 21. julij 2009) in *Tomažič proti Sloveniji* (št. 38350/02, 23. odstavek, 13. december 2007).

14. Poleg tega se 25. člen ZVPSBNO, kot r je bil spremenjen 9. junija 2012, glasi (glej tudi *Novak proti Sloveniji* [senat treh sodnikov], št. 5420/07, 14. odstavek, 25. april 2013):

"(1) Glede zadeve, v kateri je domnevna kršitev pravice do nepotrebne odlašanja že prenehala do 31. marca 2007, pa je stranka pred uveljavitvijo tega zakona vložila zahtevo za pravično zadoščenje na mednarodno sodišče, Državno pravobranilstvo v štirih mesecih po prejemu zadeve v postopek poravnave od mednarodnega sodišča predlaga stranki poravnavo glede višine pravičnega zadoščenja. Stranka je dolžna Državnemu pravobranilstvu posredovati predlog za poravnavo v dveh mesecih po prejemu predloga Državnega pravobranilstva. Državno pravobranilstvo je dolžno odločiti o predlogu čim prej, najpozneje pa v štirih mesecih ...

(2) Če predlogu za poravnavo iz prvega odstavka tega člena ni ugodeno ali če Državno pravobranilstvo in stranka ne dosežeta sporazuma v štirih mesecih od vložitve predloga stranke, lahko stranka vložijo tožbo na pristojno sodišče po tem zakonu. Stranka lahko vložijo tožbo v šestih mesecih po prejemu odgovora Državnega pravobranilstva, da njenemu predlogu iz prejšnjega odstavka ni ugodeno, oziroma po poteku roka, ki je v prejšnjem odstavku določen za odločitev Državnega pravobranilstva za sklenitev poravnave. Za postopek pred sodiščem se ne glede na vrsto ali višino zahtevka uporabljajo določbe zakona o pravdnem postopku o sporu majhne vrednosti."

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA IN 13. ČLENA KONVENCIJE

15. Pritožnik se je pritožil, da trajanje postopkov ni bilo v skladu z zahtevo po "razumnem roku" iz prvega odstavka 6. člena konvencije, ki se glede tega glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče."

16. Pritožnik se je tudi pritožil, da so bila razpoložljiva pravna sredstva pri predolghih postopkih v Sloveniji neučinkovita. 13. člen konvencije se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred domačimi oblastmi, tudi če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A. Sprejemljivost

17. Vlada je trdila, da pritožnik ni izčrpal domačih pravnih sredstev. Trdila je tudi, da mu je predložila razumno poravnalno ponudbo v domačem postopku. Če z njo ni bil zadovoljen, bi lahko izkoristil pravna sredstva, določena v 25. členu ZVPSBNO (glej 14. odstavek). S tem v zvezi je vlada vztrajala, da je kršitev prenehala 4. julija 2006, ko je bil sklep vrhovnega sodišča vročen pritožniku (glej 9. odstavek).

18. Pritožnik se ni strinjal in je trdil, da je tudi postopek pred ustavnim sodiščem kršil zahtevo po "razumnem roku" in zato 25. člen ne velja za njegovo zadevo.

19. Sodišče ugotavlja, da prehodna določba ZVPSBNO – torej je 25. člen, kot je bil spremenjen 9. junija 2012 (glej 14. odstavek) – določa, da pritožniki, ki zavrnejo poravnalno ponudbo Državnega pravobranilstva, lahko vložijo pravdno odškodninsko tožbo. Pravdna tožba, predvidena v 25. členu, se lahko vložijo le v zadevah, pri katerih je kršitev zahteve po

"razumnem roku" prenehala pred 31. marcem 2007 (glej 14. odstavek). V obravnavani zadevi pa se je postopek končal po tem datumu s sklepom ustavnega sodišča 19. decembra 2007 (glej 10. odstavek).

20. Sodišče je že razsodilo, da je treba pri določanju trajanja postopkov upoštevati postopke pred slovenskim ustavnim sodiščem (glej smiselno *Tričkovič proti Sloveniji*, št. 39914/98, 36.–41. odstavek, 12. junij 2001). Ugotavlja, da vlada ni predložila prepričljivih nasprotnih utemeljitev in da bi pritožnik lahko uspešno zahteval odškodnino po 25. členu ZVPSBNO pred domačimi sodišči.

21. To pomeni, da je treba ugovor vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev zavrniti (glej smiselno *Sotošek proti Sloveniji* [senat treh sodnikov], št. 22799/09, 24. in 25. odstavek, 3. april 2014, in *Tomažič proti Sloveniji*, št. 38350/02, 44. in 45. odstavek, 13. december 2007). Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije. Niti ni nesprejemljiva iz katerih koli drugih razlogov. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Prvi odstavek 6. člena konvencije

22. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 23. novembra 2000, ko je pritožnik sprožil postopek pri upravnem sodišču (glej 7. odstavek), in končalo 10. januarja 2008, ko mu je bil vročen sklep ustavnega sodišča (glej 10. odstavek). Postopek je torej na treh stopnjah sodišča trajal več kot sedem let in en mesec.

23. Sodišče znova poudarja, da je treba razumno trajanje postopka presoјati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih kriterijev: kompleksnost zadeve, ravnanje pritožnika in zadevnih organov ter l pomen sporne zadeve za pritožnika (glej med številnimi drugimi zadevami *Frydlander proti Franciji* [VS], št. 30979/96, 43. odstavek, ESČP 2000-VII).

24. Sodišče ob upoštevanju okoliščin zadeve in svoje ustaljene sodne prakse (glej smiselno *Novak proti Sloveniji* [senat treh sodnikov], št. 5420/07, 22.–26. odstavek, 25. april 2013) ter ob odsotnosti argumentov vlade v zvezi z navedenimi merili meni, da je postopek v tej zadevi trajal predolgo in da ni bila izpolnjena zahteva po "razumnem roku".

25. Torej je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije.

2. 13. člen konvencije

26. Sodišče znova poudarja, da 13. člen konvencije zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi organi za domnevno kršitev zahteve po prvem odstavku 6. člena konvencije, po katerem mora biti zadeva obravnavana v razumnem roku (glej *Kudła proti Poljski* [VS],

št. 30210/96, 156. odstavek, ESČP 2000-XI). Sodišče glede na svoje ugotovitve v *Robert Lesjak proti Sloveniji* (št. 33946/03, 40.–53. odstavek, 21. julij 2009) in *Tomažič* (citirano zgoraj, 41.–45. odstavek) ter ob upoštevanju svojega sklepa, da postopek, določen v 25. členu spremenjenega ZVPSBNO ne velja za pritožnikovo zadevo (glej 19. in 20. odstavek), ugotavlja, da pritožnik ni imel na voljo učinkovitega pravnega sredstva, s katerim bi lahko dosegel odločitev sodišča, ki bi potrdila njegovo pravico do obravnave zadeve v razumnem roku.

27. Torej je bil kršen 13. člen konvencije.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

28. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Škoda

29. Pritožnik je zahteval 616.523,51 EUR za premoženjsko škodo in 50.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

30. Vlada je zahtevka izpodbijala.

31. Sodišče meni, da pritožnik ni izkazal vzročne povezave med zatrjevano premoženjsko škodo in ugotovljeno kršitvijo v obravnavani zadevi; zato ta zahtevek zavrača. Ob upoštevanju svoje prakse in sodne prakse o tem vprašanju prisoja pritožniku 2.400 EUR za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški in izdatki

32. Pritožnik ni zahteval povračila stroškov in izdatkov. Sodišče zato meni, da ni razloga, da bi mu dodelilo kakršen koli znesek.

C. Zamudne obresti

33. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba sprejemljiva;

2. *razsoja*, da sta bila kršena prvi odstavek 6. člena in 13. člen konvencije;
3. *razsoja*,
 - a) da mora tožena država v treh mesecih pritožniku plačati 2.400 EUR (dva tisoč štiristo evrov) za nepremoženjsko škodo;
 - b) da se za navedeni znesek od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
4. *zavrača* preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 26. septembra 2017 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Andrea Tamietti
namestnik sodnega tajnika

Paulo Pinto de Albuquerque
predsednik